

Prima instanță: Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, judecător V. Ciprian
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecători - M. Ciugureanu, A. Minciuna, L. Popova

Î N C H E I E R E

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător – Svetlana Filincova

Judecători –

Luiza Gafton, Maria Ghervas

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Fundația Creștină de Binefacere „Dragostea lui Dumnezeu în Acțiune”, prin intermediul avocatului Alexandru Prisac, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2017, prin care a fost menținută hotărârea Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău din 30 iunie 2016 de respingere a acțiunii, pronunțată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Fundației Creștine de Binefacere „Dragostea lui Dumnezeu în Acțiune” către Pretura sec. Buiucani, mun. Chișinău, Primăria mun. Chișinău privind contestarea actului administrativ,

c o n s t a t ă :

La 10.11.2015, Fundația Creștină de Binefacere „Dragostea lui Dumnezeu în Acțiune” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Preturii sec. Buiucani, mun. Chișinău și Primăriei mun. Chișinău, prin care a solicitat anularea prescripției nr.08 din 02.11.2015, emisă de reprezentanții Preturii, prin care a fost dispusă obligarea Fundației să demonteze gardul amplasat pe adresa: mun. Chișinău, str. Bucuriei, 8; interzicerea pârâților să demonteze gardul amplasat pe adresa indicată cu nr. cadastral 01005184402 până la soluționarea definitivă a cauzei civile, în vederea asigurării acțiunii; obligarea pârâților să compenseze cheltuielile de asistență juridică.

În motivarea acțiunii fundația-reclamantă a indicat că prescripția sus-menționată o consideră ilegală și neîntemeiată din următoarele considerente.

Relevant este faptul că, cererea privind amenajarea teritoriului cu solicitarea ridicării gardului pe teritoriul bisericii „Speranța” (ridicată de reclamantă) a fost depusă la Primăria mun. Chișinău la 08.05.2015 și, până la îndeplinirea acțiunilor preliminare de emitere a prescripției de demontare a gardului, Primăria nu a dat nici un răspuns.

La emiterea prescripției nr.08, în opinia fundației-reclamante, au fost încălcate prevederile legislației din care se deduce că, proprietarul bisericii și a altor construcții de pe lângă ea este și proprietarul terenului adiacent bisericii

„Speranța”. Prin urmare pe acest teren adiacent, proprietate a bisericii „Speranța”, și este amplasat acest gard.

Astfel, consideră că prevederile art. 15/1 Cod funciar derogă de la prevederile art. 321 alin. (2) Cod civil, potrivit cărora, în cazul bunurilor imobile, dreptul de proprietate se dobândește la data înscrierii în registrul bunurilor imobile, cu excepțiile prevăzute de lege. Adică dispozițiile Codului funciar constituie o excepție de la dispozițiile art. 321 alin. (2) Cod civil, în sensul că, terenul adiacent construcției bisericii constituie proprietatea acesteia și în lipsa înregistrării în registrul bunurilor imobile. Or, interpretarea într-o altă modalitate a prevederilor legale funciare ar conduce la încălcarea prevederilor Legii nr.125 din 11.05.2007 privind libertatea de conștiință, de gândire și religie, care stipulează că, cultele religioase și părțile lor componente pot avea în proprietate sau în folosință terenuri în conformitate cu legislația în vigoare. În așa mod, cultului religios i se încalcă dreptul la proprietate.

În continuare, fundația-reclamantă a indicat că, gardul este același ca și cel inițial ridicat de autoritatea municipală, doar cu puțină modificare a elementelor din metal. Gardul se află de mult timp în locul unde este de câțiva zeci de ani. Nu este necesar de a fi demontat, deoarece și normele privind aprobarea standardelor în construcție stabilesc că fiecare locaș de cult trebuie să fie îngrădit pe tot perimetrul cu 1,5-2 metri, iar intrarea principală se amplasează din direcția principală de acces și din partea stațiilor de transport public.

Gardul, care există de mult timp, întrunește toți acești parametri, iar decizia Consiliului municipal privind alocarea terenului pe care este construită biserica „Speranța” stipulează două terenuri în sect. 1 și sect. 2. Cel din sectorul nr.2 este propus pentru amenajarea teritoriului bisericii. Respectiv, dacă terenul este destinat pentru amenajarea teritoriului bisericii, gardul existent ar trebui să existe și în continuare, condiție care este impusă și prin standardele în construcție.

Potrivit legislației, lucrările de amenajare a terenului aferent construcției se efectuează fără certificat de urbanism și autorizare de construire. Terenul pe care se află gardul este teritoriul adiacent construcției din str. Bucuriei 8, mun. Chișinău, iar gardul a fost suplinit cu elemente metalice, fără autorizația autorității municipale, conform art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea privind autorizarea executării lucrărilor de construcție nr.163 din 09.07.2010.

La 04.11.2015, a depus cereri prelabile atât la Pretură, cât și la Primărie, prin care a solicitat anularea prescripției nr.08 din 02.11.2015 privind obligarea demolării construcției gardului amplasat pe adresa Chișinău, str. Bucuriei 8.

La 06.11.2015, Pretura și Primăria au eliberat un singur răspuns, prin care au fost respinse cererile prelabile, ca fiind lipsite de suport legal și probatoriu, fiind indicat că acest teren este propus pentru exploatarea imobilului bisericii, adică cel cu nr. cadastral 0100518402.01, fiind impuse condițiile de amenajare a teritoriului fără drept de a îngrădi teritoriul, fapt care, după părerea fundației-reclamante, contravine Codului funciar prin care este stabilită proprietatea bisericii și se impune prezența unui gard.

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 30 iunie 2016, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2017, cererea de chemare în judecată a Fundației Creștine de Binefacere „Dragostea lui Dumnezeu în Acțiune” a fost respinsă ca nefondată, fiind constatat faptul că acesteia i-a fost alocat un teren de 0,11 ha (lot. nr. 1) pentru organizarea unei parcări auto și amenajare, fără drept de îngrădire și construire, însă fundația a îngrădit lotul cu un gard decorativ din elemente din metal în mod neautorizat, acaparând abuziv și lotul de pământ nr. 2, care are o suprafață practic egală cu suprafața terenului atribuit în folosință – lot. nr. 1.

La 23.03.2017, Fundația Creștină de Binefacere „Dragostea lui Dumnezeu în Acțiune” a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2017, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea acesteia și a hotărârii Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 30.06.2016, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii, motivându-și recursul prin faptul că instanțele de judecată inferioare au aplicat eronat normele de drept material.

Studiind materialele dosarului în raport cu temeiurile invocate în cererea de recurs, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Fundația Creștină de Binefacere „Dragostea lui Dumnezeu în Acțiune” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Alineatele (2) și (3) ale articolului menționat, prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că au fost aplicate eronat normele de drept material sau procedural, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Verificând prin prisma normele de drept citate, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul Fundației Creștine de Binefacere „Dragostea lui Dumnezeu în Acțiune” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, deoarece fundația-recurentă nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, ci a formulat doar critici ce se axează asupra fondului cauzei.

Această situație indică la caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului fundației-recurente cu soluția dată de instanțele de judecată, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului. Or, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel sau instanța de fond, respectiv nu constituie temei de casare a actelor recurate.

Recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Față de cele indicate, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, iar în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau acelor circumstanțe ale aplicării eronate ale normelor de drept material sau procedural, care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

Sub acest aspect, Completul ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel, recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (*cauza Purcell vs Irlanda, 16 aprilie 1991*), însă motivele recursului invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul Fundației Creștine de Binefacere „Dragostea lui Dumnezeu în Acțiune”, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) CPC, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Fundația Creștină de Binefacere „Dragostea lui Dumnezeu în Acțiune”, prin intermediul avocatului Alexandru Prisac.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător

Svetlana Filincova

Judecători

Luiza Gafton

Maria Ghervas